

در شبی که لیگ قهرمانان اروپا مثل همیشه پر از دیوانگی و گل و هیجان بود، داستانی دیگر از یک ایرانی رقم خورد؛ داستان مهاجمی که هر بار مقابل بزرگان قاره سبز می‌ایستد، گویی تمام فشارها را به انرژی تبدیل می‌کند. مهدی طارمی پس از هنرنمایی مقابل بارسلونا، این بار قفل ناتوانی‌اش در گلرزی اروپا با پیراهن المپیاکوس را همان جا که باید شکست: برابر رئال مادرید، نماد و سلطان پلامن‌خان این تورنمنت.

طارمی ابتدا روی نیمکت نشسته بود اما مصدومیت ناگهانی هم‌تیمی‌اش او را از دقیقه ۲۸ به زمین فرستاد. درست همان لحظه‌ای که رئال گل سوم را زد و المپیاکوس در سراسیمگی سقوط افتاد. نیمه اول با شکست ۳–۱ تمام شد اما آغاز نیمه دوم فصل جدیدی بود؛ جایی که ساتر دقیق هژه، با ضربه سری بی‌نقص از سوی طارمی همراه شد و توپ در گوشه دروازه جا گرفت. ضربه‌ای کلاسیک، دقیق و در سطح بالاترین استانداردهای اروپا؛ یک گل با امضای مهاجمی که در ک موقعیت را به غریزه بدل کرده است.

اگرچه امپایه با ۴ گل اجازه نداد شجاعت المپیاکوس به امتیاز برسد اما درخشش طارمی زیر سایه هیولای فرانسوی پنهان نشد. او حالا در نخستین گل اروپایی‌اش با لباس سرخ یونانی‌ها، دروازه تیمی را گشود که گلرزی به آن برای هر مهاجمی یک مهر افتخار محسوب می‌شود. با این گل، تعداد گل‌های طارمی در این فصل به ۹ رسید؛ آن هم در ۱۳ مسابقه.

این نخستین بار نبود که او در نبردهای بزرگ می‌درخشید. فصل پیش برابر بارسلونا پاس گل صعود اینتر به فینال را داد، پیش‌تر در پورتو برابر غول‌های انگلیسی و ایتالیایی گل زده بود و حالا در نخستین فصل حضورش در یونان، دوباره نشان داد مرد بازی‌های کوچک نیست. او ۱۲ گل اروپایی دارد؛ رکوردی که فاصله‌اش با دیگر ایرانی‌ها را هر روز بیشتر می‌کند. سردار آزمون با ۶ گل و علی دایی با ۴ گل، سال‌هاست از این سطح فاصله گرفته‌اند.

در تعداد بازی نیز طارمی رکورددار ایرانیان است؛ ۴۳ حضور در لیگ قهرمانان، برابر نام‌هایی چون یوونتوس، چلسی، لیورپول، میلان، اتلتیکو و اکنون رئال. او حالا تنها چند قدم با نام سون هویونگ مین فاصله دارد؛ ستاره کره‌ای که با ۹۶ گل، بهترین گلزن آسیایی تاریخ این رقابت‌هاست. رسیدن به او نیاز به ۷ گل دیگر دارد و اگر روند کنونی طارمی ادامه یابد، دستیابی به این قله نه رویا که ادامه مسیر طبیعی شاهزاده بی‌رحم فوتبال ایران در اروپا خواهد بود.

خبر

صعود تاریخی بنیامین فرجی در رقابت‌های جوانان جهان مقابل حریف آمریکایی

عجب کامبکی

بنیامین فرجی شب به پادماندنای ای را در رومانی رقم زد؛ شبی که نه‌تنها او را به جمع ۸ پینگ‌پنگ‌باز برتر جهان رساند، بلکه یکی از چشمگیرترین بازگشت‌های تنیس روی میز ایران در سال‌های اخیر را ثبت کرد. ملی‌پوش «نوجوان» کشورمان که در رقابت‌های قهرمانی «جوانان» دنیا شرکت کرده است، در مرحله یک‌هشتم نهایی برابر ناندان نارش از آمریکا قرار گرفت؛ دیداری که می‌توانست به‌سادگی از دست برود اما فرجی با اراده‌ای استثنایی مسیر مسابقه را تغییر داد.

گیم نخست با برتری ۱۲–۱۰ فرجی همراه بود؛ نشانه‌ای از آمادگی ذهنی و تمرکز بالا اما در گیم دوم، در حالی که نتیجه ۱۰–۹ به سود آمریکایی در جریان بود، داور امتیازی بحث‌برانگیز را به نارش داد و بازی به تساوی ۱–۱ کشیده شد. این تصمیم اشتباه ضربه روانی مهمی بود و ادامه مسابقه را برای بنیامین دشوار کرد.

در گیم‌های سوم و چهارم، ورق به‌طور کامل برگشت. فرجی ابتدا ۱۱–۶ شکست خورد و سپس با نتیجه سنگین و غیر قابل باور ۱۱–۱ گیم چهارم را واگذازد. حریف آمریکایی تنها یک گام با پیروزی فاصله داشت و تقریباً همه چیز علیه نماینده ایران پیش می‌رفت.

اما وقتی کمتر کسی انتظار داشت، ستاره جوان ایران شعله‌ای تازه پیدا کرد. فرجی در ۳ گیم پایانی با تمرکز مثال‌زدنی، تغییر تاکتیک هوشمندانه و جنگندگی منظم، مسابقه را به کنترل خود درآورد و هر ۳ گیم را پایپی به سود خود تمام کرد تا نتیجه نهایی ۴ بر ۳ ثبت شود؛ کامبکی که در تاریخ تنیس روی میز ایران ماندگار شد.

فرجی اکنون باید در مرحله یک‌چهارم نهایی مقابل لسی هم چن از چین قرار گیرد؛ دیداری دشوار اما سرنوشت‌ساز. پیروزی در این مرحله، مدال برنز جهان را برای وی قطعی خواهد کرد.

این مسابقات ۲ تا ۹ آذر در رومانی برگزار می‌شود و عملکرد فرجی تا اینجا یکی از نقاط روشن کاروان پینگ‌پنگ ایران بوده است.

بازگشت نظم تاکتیکی و هویت هجومی به پرسپولیس

جهش سرخ

نه ژست گرفت. فقط نشست، نگاه کرد و قدم به قدم دستور داد. نخستین هفته بازگشت روی نیمکت نبود اما ارد انگشت‌هایش روی شیوه بازی پرسپولیس از همان دیدار با تراکتور آغاز شد. سپس در نخستین حضور روی نیمکت استقلال خوزستان شکار شد. همان مسابقه‌ای که پرسپولیس بعد از هفته‌ها، دوباره یاد گرفت چگونه بدون ترس به حریف حمله‌ور شود.

تفاوت‌ها فقط در نحوه بازی نیست؛ در رفتار بازیکنان هم پیداست. بازیکنی که تا دیروز از تر کیب اصلی دور بود، ناگهان تبدیل به یکی از عناصر مرکزی تیم شد. نفراتی که بی‌اعتمادی درون زمین خلاص نمی‌شدند، حالا با هر حرکت، دنبال عبور از خط آخرند. تیم دیگر راه نمی‌رود؛ می‌دود، گل می‌خواهد، گرسنه موفقیت است.

در همان نخستین تجربه رسمی روی نیمکت، اوسمار ۳ گل تقدیم هواداران کرد؛ پاسخی واضح‌تر از هر نشست خبری. ■ **قزوين؛ تکیه‌گاه قبل از توفان**

دیدار در قزوين با شمس آذر، چیزی شبیه آزمون بلوغ بود. بازی در زمین حریف، در موقعیتی که پرسپولیس باید به هر قیمتی ۳ امتیاز را می‌گرفت تا با روحیه‌ای بالا وارد داری شود، به راحتی ممکن بود تبدیل به تله شود. نیمه نخست با ریتم خوب اما بی‌فراجم گذشت و نیمه دوم پرسپولیس لحظه‌هایی دچار عقب‌نشینی غریزی شد؛ همان عادت‌ی که تیم دوران هاشمیان به آن مبتلا شده بود. اما اوسمار مربی‌ای نیست که دست روی دست بگذارد. تعویضی‌ها آمدند و با هر ورود، ضربه‌نگ تیم بالاتر رفت. نتیجه هم روشن بود: ۲–۳ گل. ۳ امتیاز، صعود به صدر و یک پیام روشن برای داری: «پرسپولیس دیگر تیم درجا زدن نیست». این پیروزی به‌ظاهر معمولی، معادله‌ای را پیش چشم همگان گذاشت: تیمی که در ۹ هفته اول تنها ۸ بار موفق به گلزنی شده بود، ظرف ۵ هفته ۵ بار دروازه رقیب را باز کرده. اگر چند سانسیمتر بدشالسی کنار می‌رفت، همین هفته هم یک گل دیگر به حساب تاکتیک‌های دقیق اوسمار نوشته می‌شد. این آمار برای تیمی مثل پرسپولیس شاید در نگاه اول عجیب نباشد اما وقتی بدانیم همین تیم در هفته‌های قبل شبیه خط

قزوين تنها یک پیروزی معمولی نبود؛ نشانه‌ای بود از اینکه تیمی که در نیمه‌های جدول پرسه می‌زد، اکنون دوباره یاد گرفته چگونه «بالا» رفتار کند، چگونه شبیه قهرمانان قدم بردارد و چگونه از رنج هفته‌های گذشته نرديان بسازد.

این همه تغییر، محصول یک اتفاق ساده است؛ ورود مردی که فوتبالیش نسخه کهرمق نمی‌نویسد. اوسمار ویرا، مربی‌ای که با لیخنذ آرام وارد ایران شد اما با سرعت آتشین کارش را آغاز کرد، حالا تبدیل به مرزبندی جدیدی در تاریخ این فصل پرسپولیس شده است: قبل از او و بعد از او.

■ پایان یک تجربه ناموفق

فصل برای پرسپولیس با آرزوهای بزرگ اما گام‌های لرزان آغاز شد. وحید هاشمیان، ستاره‌ای که سال‌ها انتظار می‌کشید تا لحظه نشستن روی نیمکت یک تیم بزرگ سر برسد، بالاخره این فرصت را به دست آورد اما تیمش آن «جریان تهاجمی» را که هواداران پرسپولیس می‌خواستند، نداشت. فوتبال تیم دوبیشتر شبیه برنامه‌ای بود که روی کاغذ درست می‌نمود اما در زمین، آن شوری را که یک تیم بزرگ باید داشته باشد، تولید نمی‌کرد. هفته‌های ابتدایی بیشتر شبیه یک آزمایشگاه خاموش بود تا میدان رقابت. پاس‌ها تکراری، حملات بی‌جرات و تیمی که هرچه می‌گذشت، بیشتر به رده‌های هشتم و نهم جدول عادت می‌کرد. وقتی هشتمین هفته به پایان رسید، ناراضیاتی دیگر پنهان‌شدنی نبود. پرسپولیس هاشمیان جان نداشت و همین کافی بود تا مدیریت باشگاه، بهیچ مکتی، پرونده همکاری را ببندد؛ تصمیمی که شاید اگر دیرتر گرفته می‌شد، این فصل را از دسترس پرسپولیس خارج می‌کرد.

■ ورود یک کارلید

اوسمار ویرا از همان روز اول که وارد ایران شد، نه شعار داد،

دیدار شمس آذر مقابل پرسپولیس از آن بازی‌هایی بود که نتیجه‌اش در زمین مشخص شد اما ماجراهایش تازه پس از سوت پایان آغاز گردید. نه‌تنها بازیکنان و مربیان ۲ تیم، بلکه مدیران، رسانه‌ای‌ها و هواداران نیز وارد صحنه شدند تا این مسابقه یکی از پر تنش‌ترین نبردهای دآوری فصل لقب گیرد. هنگامی که داور مسابقه مسیر رختکن را در پیش می‌گرفت، صدای بلند و عصبی وحید رضایی سرمربی شمس آذر نخستین نشانه از تنش‌های پس از بازی بود. جمله‌ای احساسی خطاب به داور، آغاز سلسله اعتراض‌هایی شد که تا ساعاتی پس از پایان مسابقه ادامه پیدا کرد. رضایی بعد از بازی نیز مقابل دوربین‌ها بر این باور پافشاری کرد که تیمش از «یک پنالتی مسلم» محروم شده است. پایه اصلی جدل‌ها، ۲ تصمیم بحث‌برانگیز بود.

در دیدار شمس آذر قزوين – پرسپولیس در چارچوب هفته یازدهم لیگ برتر فوتبال، داور دیدار یک پنالتی مسلم که از سیارات دیگر نیز قابل مشاهده بود، گذشت و همین امر موجب پیروزی

ناسزاوارانه پرسپولیس در این دیدار شد. واقعیت آن است که تنها تیمی که در فوتبال ایران با آمدن وار مخالف بود، همین پرسپولیس بود! آن‌ها همچنان نیز نسبت به این تکنولوژی حساسیت دارند؛ دلیل نیز مشخص است. سوگیری بسیاری از داوران در سال‌های اخیر – البته نمی‌توان با قطعیت حکم صادر کرد عمدی است – موجب بسیاری از توفیقات این باشگاه شده است. گرفتن خطای پشت محوطه جریمه به عنوان داخل محوطه و پنالتی در لیگ ۲۳ در بازی با مین کرمان، آفساید نترفتن گلی که منجر به اول شدن آنها در همان لیگ ۲۳ شد در بازی آخر مقابل مس رفسنجان، گل‌های آفساید فراوان به حریفان که در نتیجه دیدار کاملاً موثر بود، نترفتن چندین پنالتی واضح در چند داری اخیر – در لیگ ۲۰ در دقیقه یک بازی پنالتی روی مهدی قایدی گرفته نشد و در لیگ ۲۲ هم در بازی حساس ۳ تیم که بازی قهرمانی بود، بار دیگر یک پنالتی آبی‌پوشان در همان دقایق نخست بازی نادیده گرفته شد! – موجب شده بود سرخ‌ها وار را دوست نداشته باشند. بهانه‌ای که آنها می‌آوردند این بود

۱- **تکل برارجه روی سورگی**
شمس آذر اعتقاد داشت این برخورد باید منجر به اعلام ضربه پنالتی می‌شد. سورگی نیز در واکنش اولیه‌اش تصمیم داور را اشتباه دانست.

۲- **گل مردود پرسپولیس**
در سوی مقابل، سرخ‌ها معتقد بودند گل فرشاد احمدزاده از پر تنش‌ترین نبردهای دآوری فصل لقب گیرد. هنگامی که داور مسابقه مسیر رختکن را در پیش می‌گرفت، صدای بلند و عصبی وحید رضایی سرمربی شمس آذر نخستین نشانه از تنش‌های پس از بازی بود. جمله‌ای احساسی خطاب به داور، آغاز سلسله اعتراض‌هایی شد که تا ساعاتی پس از پایان مسابقه ادامه پیدا کرد. رضایی بعد از بازی نیز مقابل دوربین‌ها بر این باور پافشاری کرد که تیمش از «یک پنالتی مسلم» محروم شده است. پایه اصلی جدل‌ها، ۲ تصمیم بحث‌برانگیز بود.

■ **جنگ روایت‌ها؛ از استوری‌های آتشین تا بیانیته بربرلی**
باشگاه شمس آذر برای اعتراض رسمی به داور، متنی با خط بریل منتشر کرد؛ بیانیته‌ای که با کنایه مستقیم به «ددین

داور شمس آذر را با وار هم از امتیاز محروم کرد

رقابت یک تیم برای یک جام!

که فوتبال از تب و تاب می‌افتد ولی در واقعیت مشاهده می‌شد اغلب موارد ۵۰-۵۰ به سود این تیم گرفته می‌شد. وضعیت به قدری وخیم شد که تمام تیم‌های لیگ برتر – بلااستثنا – این تیم را سوغلی و تیم دولتی می‌نامیدند و باید گفت تا حدی با توجه به صحنه‌های مشکوکی که اغلب به سود سرخ‌ها گرفته می‌شد و نتایج از تغییر می‌داد، بیراه هم نمی‌گفتند. در مثالی دیگر در همان کسب مقام اول برحرف و حدیث لیگ ۲۲، در هفته ۲۷ – اواخر بازی‌ها – پرسپولیس در تهران نیمه اول بازی مقابل استقلال خوزستان را ۳۰- بازنده به رختکن رفت اما این پنالتی مشکوک و اخراج مشکوک‌تر بازیکن استقلال خوزستان نتیجه را ۴-۳ به سود آنها کرد؛ در چند روز پس از بازی همه از آن پنالتی و اخراج صحبت کردند ولی بعد از مدتی همه از کامیک سرخ‌پوشان گفتند و آن نادآوری محرز کلا فراموشی را بهمان طور که گل آفساید دقیقه ۸۸ گولسیانی هم فراموش شد و اینک نام پرسپولیس به عنوان قهرمان فصل ۱۴۰۳ ثبت شده است.

حتی شانس شکست مجدد آبی‌پوشان را هم داشتند! شاید برخی این روند را ناشی از مصدومیت و خروج منیر حدادی بداندن ولی قابل قبول نیست تیمی چون استقلال با از دست دادن یکی از ستارگان‌ش، چنین فاقه‌ی را بپازد. اگر نبود او به درازا بکشد، استقلال چه کار خواهد کرد؟! از طرفی فرض رفتن به لاک دفاعی بر اساس تاکتیک تیمی، در حالی که ضدحمله‌های خطرناکی هم شکل نگرفت، تاکتیک‌ی دور ناقص و عقیم! مگر این الوصل، تیم بازی دور رفت (با همان توان، انگیزه و بازیکنان) بود که لازم باشد پس از گل اینچنین عقب بنشینیم؟ اتفاقاً نحوه بازی استقلال، آنها را چنین شجاع و یانگیزه کرد. مجدداً باید یادآوری کرد به هیچ وجه نمی‌توان بازی استقلال برابر زردپوشان اماراتی، را رضایتبخش دانست،

تولید کم‌کار بود، تفاوت معنا پیدا می‌کند. ■ **آمار دروغ نمی‌گوید؛ فوتبال اوسمار شعر می‌گوید**
وقتی عددها کنار هم قرار می‌گیرند، همه چیز روشن می‌شود.

پرسپولیس دوران قبل از اوسمار:

۹ هفته، ۸ گل

پرسپولیس اوسمار:

۲ هفته، ۵ گل

این یعنی موج تازه‌ای به تیم تزریق شده؛ موجی که هم به ذهن بازیکنان اعتماد می‌دهد، هم به پای آنها جسارت. توپ‌ها با سرعت بیشتری می‌چرخد، هافبک‌ها کمتر مرددند، مهاجمان بیشتر در محوطه جریمه رقیب ظاهر می‌شوند؛ تیمی که هفته‌ها از خلأ روحی رنج می‌برد، دوباره یاد گرفته می‌تواند «رنده» و «رنده» باشد.

اوسمار تیم را از حالت مصرف‌کننده به حالت تولیدکننده

تبدیل کرد. حالا پرسپولیس در میدان نه فقط برای گرفتن امتیاز، بلکه برای تحمل سبک بازی خودش می‌جنگد؛ چیزی که هواداران سال‌هاست از تیم‌شان انتظار دارند.

■ داری

پرسپولیس امروز شبیه تیمی است که تازه به خودش برگشته؛ همان تیمی که اگر یک لحظه فرصت ببیند، زمین را برای حریف هچنم می‌کند. اوسمار به این تیم هویت داده و شجاعت را دوباره به رگ‌هایش تزریق کرده است.

داری پیش رو فقط یک مسابقه حساس نیست؛ نخستین آزمون جدی یک انقلاب آرام است. انقلابی که اگر در ادامه فصل هم متوقف نشود، شاید ماه‌ها بعد از آن با عنوان «فصل اوسمار» از آن یاد شود؛ همان‌طور که نیم‌فصل ۱۴۰۳-۱۴۰۲ با قهرمانی دراماتیک به نامش شد.

پرسپولیس دوباره شبیه خودش شده و این بزرگ‌ترین برد هفته‌های اخیر تیم است.

کرد داور «روند بازی را تغییر داده» و تیمش «حقش را از دست داده است».

■ **ورود کمیتۀ انضباطی؛ محرومیت‌های موقت واحضار به‌ها**
پس از بررسی پرونده حواشی این مسابقه، کمیتۀ انضباطی دست به صدور ابلاغیه‌ای گسترده زد. بر اساس این حکم:

– مدیر رسانه شمس آذر قزوين

– علی ایبائلو، عضو هیات مدیره پرسپولیس

– مهدی واعظی، مدیر رسانه استقلال

– علی بازگشا، سخنگوی باشگاه پرسپولیس

– نظری جویباری، عضو هیات مدیره باشگاه استقلال
همگی تا اطلاع ثانوی از هر گونه فعالیت رسمی محروم و جهت ارائه توضیحات بیشتر به کمیتۀ انضباطی احضار شدند. این گستره از محرومیت‌ها نشان می‌دهد دامنه واکنش‌ها فقط به زمین و نیمکت محدود نمانده و مدیران ۲ باشگاه بزرگ پایتخت نیز درگیر تبعات شده‌اند.

کارشناسان دآوری هم از عدم اعلام این پنالتی متعجبند و معتقدند با وجود وار، نگرفتن این پنالتی توجیهی ندارد. از سوی دیگر با وجود این ظلم که نه فقط فوتبال قزوين، بلکه مدعیان قهرمانی لیگ برتر را هم متضرر کرد – چون نتیجه بازی که تغییر نمی‌کند – نهایت هزینه‌ای که آن داور می‌دهد، چند جلسه محرومیت است. مانند همان دآوری که یک فصل تلاش استقلال تهران و ۲۰ هفته صدرنشینی‌اش را با پذیرش اشتباه – جدا از اشتباهات دیگر به سود سرخ‌ها – تغییر کرد و بعد از چند ماه محرومیت به میادین بازگشت. چند وقت بعد از اتمام بازی‌های آن فصل، رئیس فدراسیون فوتبال هم از باشگاه استقلال و هوادارانش عذرخواهی کرد اما آیا آن عذرخواستن قهرمانی را به آبی‌پوشان برگرداند؟!

این پنالتی البته نباید موجب شود، فرضاً در دیدارهای آینده سرخ‌پوشان اگر خطایی به سود این تیم رخ دهد، داوران از آن عبور کنند؛ منظور این است که عدالت باید برقرار شده و با تمام تیم‌ها به صورت یکسان برخورد و از تکنولوژی هم به درستی استفاده شود. وار برای اجرای عدالت آمده؛ نه فقط برای تماشای صحنه مشکوک!ا دقت بیشتری باید کرد تا در پایان هر دوره مسابقه حق به حق‌دار برسد؛ نه آنکه یک تیم خاص به قدری از موابض اشتباه برخوردار شود که سایر تیم‌ها معترض شوند.

دریافت گل تساوی، مجبور به حمله شدند، در این امر هم کم تعداد بودند که خود بی‌ثمر بسودن نفوذهای این تیم را در پی داشت اما حریف در حمله‌اش پر تعداد بود به رغم آنکه نیازی هم به کسب پیروزی نداشت!

شکست‌خاگنی برابر المحرق بحرین، تساوی در زمین الوحدات اردن با وجود حاکمیت بر بازی و ناتوانی در شکست الوصل با شرحی که از شرایط این تیم و نیاز استقلال ذکر شد، نشانه‌های خوبی برای تیم سایپنتو نیست. با این اوصاف نمی‌توان به توفیق این تیم در صورت صعود به مرحله بعد مسابقات هم چندان خوشبین بود؛ تیمی که پس از فیکادی‌ها دچار افت شود (این معضل در استقلال سایپنتو مسبوّق به سابقه‌است و چنین نزولی را پس از بازگشت تیم ملی از جام جهانی ۲۰۲۲ قطر هم شاهد بودیم) و تیمی که با از دست دادن یکی از ستاره‌هایش به مشکل جدی برمی‌خورد، جای حرف دارد مگر اینکه بتواند بهبود اساسی در روند خود ایجاد کند.

سایپنتو اگر بخواهد «مرد ناکام» بازی‌های بزرگ نباشد باید فکر بازی باشد و تمهیدی کارگشا ببیندش، این ناامتحان بازی کردن و حرکت سینوسی استقلال، می‌تواند تبعات بد فردی و تیمی در پی داشته باشد.